

INTERNATIONALE BESTSELLER

SOPHIE GREEN

Welkom bij

DE

LEESCLUB

AAN HET

EINDE

VAN DE

WERELD

Hartverwarmende roman

over vijf vrouwen in de Australische outback
en hun onverbreekelijke vriendschap

SOPHIE GREEN

DE
LEESCLUB
AAN HET
EINDE
VAN DE
WERELD

De Fontein

Voor mijn moeder, Robbie, die me heeft leren lezen.

*En ter nagedachtenis aan haar ouders, Amy en Tom Hille,
en de verhalen die zij mij vertelden.*

1978

- 13 februari** Bij een bomaanslag voor het Hilton Hotel in Sydney, Australië, komen drie personen om het leven.
- 5 maart** 'Wuthering Heights' van Kate Bush komt in Groot-Brittannië op nummer 1 te staan.
- 18 april** Bij een stemming in het Amerikaanse Congres wordt bepaald dat Panama het beheer krijgt over het Panamakanaal.
- 30 april** De Democratische Republiek Afghanistan wordt opgericht.
- 15 mei** Sir Robert Menzies, voormalig premier van Australië, overlijdt.
- 15 juni** Koning Hoessein van Jordanië treedt in het huwelijk met de Amerikaanse Lisa Halaby, die voortaan koningin Noor zal worden genoemd.
- 16 juni** *Grease*, een film met John Travolta en Olivia Newton-John, gaat in première.
- 25 juli** In Groot-Brittannië komt de eerste reageerbuisbaby, Louise Brown, ter wereld.
- 16 oktober** Paus Johannes Paulus II wordt de 264ste paus.
- 27 oktober** De Nobelprijs voor de Vrede wordt toegekend aan de Egyptische president Anwar al-Sadat en de Israëliische premier Menachem Begin.

1

De ochtendhemel had de gedempte, bleekblauwe kleur van het droge seizoen. Sybil bleef even voor het keukenraam staan om ernaar te kijken. Toen ze naar het Northern Territory ging verhuizen, was ze in de veronderstelling daar louter felle kleuren aan te treffen: bloedrode aarde, een kobaltblauwe hemel en smaragdgroene bomen, met daarboven de eeuwige zon die over alles heerste. Dit klopte ook wel, alleen zag je die kleuren nooit allemaal tegelijk.

Het palet wisselde met de jaargetijden. In het droge seizoen was de hemel bij het krieken van de dag en kort voor zonsondergang heel bleek, en in het natte seizoen hing er vaak zo'n dik wolkendek dat er geen enkele tint blauw te bespeuren viel. Als het regende – eindeloos regende – werden de bomen groener dan groen, terwijl de grond overwoekerd werd met zo veel nieuwe aanwas, dat je het gevoel kreeg in een broeikas te wonen. In het droge seizoen, daarentegen, hadden de bomen een verschoten tint, alsof het gebladerte vond dat het er geen recht meer op had helder te glanzen.

In dit deel van het enorme continent was het natte jaargetijde de baas: het was bij machte de Katherine River te laten aanwassen tot een kolkende massa en watervallen te creëren die zich in de ravijnen stortten; het vulde de lucht met vocht en veranderde de mensen in stroop. En het eiste levens.

Iedereen kende wel iemand die om het leven was gekomen bij een poging in het natte seizoen een rivier over te steken; of een kind dat was afgedwaald naar een kreek die van een zoet kabbelend stroompje was veranderd in een snelstromende rivier vol gevaren: afgebroken takken, halfverrotte karkassen, stroomversnellingen, waardoor een nietsvermoedend kind, en zelfs een volwassene, makkelijk kon worden meegesleurd. Dit laatste was waar Sybil nog het meest door was ge-

schokt toen ze hier was komen wonen. Ze was opgegroeid in Sydney, een grote stad met alle gevaren die druk verkeer, lawaai, en een jachtig levenstempo met zich meebrachten, maar ze had het daar nooit meegemaakt dat iemand vanwege de weersomstandigheden was verongelukt, terwijl dat in haar eerste jaar hier op Fairvale Station maar liefst tot twee keer toe was gebeurd. Het was een duidelijke les geweest dat het Territory de baas was. De mens kon proberen de natuur aan zich ondergeschikt te maken, maar zou daar nooit in slagen. Verstandiger was je te schikken in de omstandigheden en je voordeel te doen met wat het land te bieden had. En het had meer dan genoeg te bieden.

Er was niemand die niet verliefd werd op de natuur in dit deel van het continent. Zo veel kleuren en tegenstellingen; zo veel geheimen en verrassingen. Zij woonde hier nu zesentwintig jaar, sinds haar vijftiengste, en wist dat ze het Territory nooit voor honderd procent zou kennen, terwijl het Territory wel alles over haar wist. Het kende haar zwakke punten en wist haar sterke punten naar voren te halen. Van alle relaties in haar leven was het deze die haar de meeste uitdagingen bood en de mooiste beloningen gaf. Niet dat ze dat ooit aan haar man zou verklappen.

Alsof ze hem met deze gedachte had opgeroepen, verscheen Joe binnen haar gezichtsveld. Ze glimlachte toen ze hem zijn oude, versleten hoed, een echte akubra, zag afnemen en op zijn hoofd krabben. Hij deed dat vaak, vooral als hij probeerde te verzinnen hoe hij een arbeider streng kon toespreken zonder streng te klinken. Hij was een goedhartige man. Ze mocht van geluk spreken dat ze met hem getrouwd was; dat hij haar had gered van een leven dat haar niets dan stress had bezorgd. Ze had toen niet van hem gehouden, maar nu wel.

Tijd om hem voor het ontbijt naar binnen te roepen.

Vanachter het raam zwaaide ze naar hem, hopen dat hij het zou zien. Met een opgeheven vinger gaf hij aan dat dat zo was. Ze zag dat hij zich omdraaide naar de omheinde weiden en zijn handen aan zijn mond zette, ongetwijfeld om hun zoon, Ben, te roepen, die eveneens in alle vroegte aan zijn werkdag was begonnen. Op Fairvale stond iedereen op zodra het licht werd, of nog eerder, en er werd gewerkt tot lang nadat de maan was opgekomen. Sybil vroeg zich weleens af of ze dit leven ook zou hebben gekozen als ze had geweten hoeveel werk het

met zich meebracht: zeven dagen per week, twaalf uur per dag. 's Avonds kroop ze uitgeput in bed. Er bleef nauwelijks tijd over om zelfs maar een boek te lezen. Niettemin wisten ze tijd te vinden voor wat belangrijk was, en als Sybil ooit had gedacht dat ze een makkelijk leventje was misgelopen, wist ze nu dat het leven niet bedoeld was om te lanterfant. Het menselijk lichaam was gemaakt om te werken, en voor wie elke dag de handen uit de mouwen moest steken, waren de weinige uren van ontspanning des te kostbaar.

Sybil bleef uit het raam kijken toen haar man en zoon het tuinhek openden. Te midden van honderdduizenden hectaren land waar omheiningen meestal overbodig waren omdat de natuur zelf barrières creëerde, had ze het tuinhek hard nodig om de werkhonden en koeien buiten te houden die anders door de tuin zouden banjeren die ze – tegen de natuur en het gezonde verstand in – had aangelegd. Haar tuin stond er mooi bij, nu het natte seizoen net voorbij was, maar het zou niet lang duren voordat de invloed van het droge seizoen merkbaar zou worden en ze water uit de put zou moeten pompen om hem zo weelderig groen te houden.

Ze had de tuin – misschien tegen beter weten in – ontworpen alsof hij bestemd was voor een schattig Engels plattelandshuisje en niet voor een groot, robuust boerenhuis in de outback. Het enige mooie aan dit huis was de brede veranda die het aan drie zijden omgaf. Met de tuin had Sybil een poging gedaan wat beschaving aan haar wereld toe te voegen. Rond het gazon waren fleurige borders. In het midden van het grasveld stond een vogelbad, al waren het geen zwaluwen die daar fijntjes kwamen drinken, maar gebruikten de brutale kaketoets het als een badkuip waarin ze luidruchtig spetterden. Het klonk vaak alsof ze haar uitlachten om haar opvattingen over orde en schoonheid. Sybil had de tuin aangelegd toen ze hier als bruid was gekomen, in een poging iets van haar oude, ordelijke leven te projecteren op haar nieuwe levensomstandigheden. Als ze vijf jaar had gewacht, zou ze er misschien geen moeite meer voor hebben gedaan, want tegen die tijd was ze erachter gekomen dat hier niets was waar zij macht over had, behalve haarzelf.

Nadat de borders waren gegraven, had ze bij een firma in Darwin jongsje acacia's en een jacaranda besteld. Het was een rib uit haar lijf

geweest, maar ze had goede hoop gehad dat Afrikaanse bomen hier zouden floreren. Ze had ook een paar camelia's geplant en hoewel het niet hun natuurlijke habitat was, had ze toch gehoopt dat die een flinke hoogte zouden bereiken. En nu, na vijftintig jaar, leefden ze allemaal nog, ook al voelden ze zich niet altijd even prettig.

Het laaggroeiende venushaar had ze geplant opdat die het vocht in de bloembedden zouden vasthouden, waardoor andere planten zich makkelijker konden ontwikkelen. De varens waren dol op het natte jaargetijde en haatten het droge seizoen; er waren jaren geweest dat Sybil had gedacht dat ze allemaal het loodje zouden leggen, maar ze hadden dapper volgehouden. Blijkbaar leerden planten die zich al miljoenen jaren op aarde hadden weten te handhaven, zich aan alle grillen van de natuur aan te passen.

Het gazon was het moeilijkste onderdeel van de hele tuin. Ze had een risico genomen, omdat een grasveld in het natte seizoen makkelijk in een modderpoel kon veranderen, maar Joe was op een goede dag naar Darwin gereden en teruggekeerd met voldoende zoden om het terrein tussen de borders te bedekken. Nog steeds schudde hij glimlachend zijn hoofd als hij haar het weer hoorde vervloeken of een schietgebedje doen dat haar gras niet zou doodgaan.

'Wat valt er te lachen?' had ze een keer gevraagd, verbolgen dat hij het grappig leek te vinden terwijl zij zich zo ergerde.

'Dit grasveld is het enige wat jou in God doet geloven,' had hij grinnikend geantwoord. Ze had verongelijkt bij hem willen weglopen, omdat hij gelijk had, maar was in plaats daarvan zonder iets te zeggen een camelia gaan snoeien.

Door de jaren heen was de tuin voor Sybil een bron van zowel trots als ergernis geweest; een vluchthaven als ze een ogenblik voor zichzelf nodig had; een oase waar haar kinderen hadden geleerd planten te verzorgen, en een plek waar Joe en zij in het droge seizoen soms de tijd namen om van de zonsondergang te genieten, luisterend naar de kake-toes die haar bleven uitlachen.

Boven alles was de tuin haar creatie – de enige die ze had. Hier op Fairvale, twee uur rijden van de dichtstbijzijnde stad en nog veel verder verwijderd van de cultuur en wereldse genoegens van haar jeugd, had Sybil iets nodig om haar ogen aan te laven. Iets anders dan dolende

kuddes en stoffige honden, gloeiende sintels en rivierbeddingen vol karkassen.

Toen de twee mannen de hordeur naderden, hoorde ze dat ze het over een van de arbeiders hadden. Zoals ze al had vermoed, moest Joe de man tot de orde roepen en zag hij daar tegenop.

‘Als jij het niet doet, doe ik het,’ hoorde ze Ben zeggen. ‘En ik zal niet half zo vriendelijk zijn als jij.’

‘Kom, kom,’ zei Joe met zijn zware, kalme stem; hij klonk precies zoals vroeger, als Ben stout was geweest en Joe had geprobeerd hem te straffen. *Kom, kom, Ben*, had hij dan gezegd. *Je weet toch wel dat dat niet mag?* Vreemd genoeg was die methode vaak heel effectief geweest. En dat zou het ongetwijfeld ook zijn wat die arbeider betrof.

‘Dag, schat,’ zei Joe toen hij de deur opendeed, zijn hoed afnam en die aan de haak bij de deur hing. Sybil hield van de manier waarop hij haar altijd begroette, alsof hij haar niet een halfuur geleden nog had gezien, gewikkeld in een handdoek, toen ze met nat haar en een nog onopgemaakt gezicht onder de douche vandaan kwam. Hij liet het altijd klinken alsof het een feestje was haar te zien.

‘Wat ruikt er zo lekker, mam?’ vroeg Ben, die aan tafel ging zitten.

‘Ik ben nog niet eens begonnen, Ben,’ zei ze.

‘Dat weet ik.’ Hij knipoogde. ‘Zou je niet eens voortmaken?’

‘Je kunt bij de anderen in de eetzaal gaan zitten, als het je hier niet bevalt,’ zei ze. De bewoners van Fairvale – de veedrijvers, de arbeiders, en hun vrouwen en kinderen, als ze die hadden – aten altijd samen, en het was Ruby, die al jaren voor hen werkte, die hun maaltijden verzorgde. Sybil had voor haar eigen gezin echter altijd zelf het ontbijt gemaakt. Joe had het de hele dag zo druk – er waren altijd zo veel mensen die hem wilden spreken, hem iets wilden vragen, dingen van hem verlangden – dat ze een rustig begin van de dag belangrijk vond, een maaltijd waar hij in alle rust van kon genieten.

Joe tikte zijn zoon op zijn schouder. ‘Niet zo brutaal,’ zei hij. ‘Wees blij dat je moeder het ontbijt voor ons maakt.’

‘Ja, ja.’ Ben glimlachte naar zijn moeder, nam zijn stoffige akubra af en legde die op de tafel. Sybil kende die glimlach maar al te goed: het was Bens geheime wapen, dat hem in staat stelde met heel veel dingen weg te komen. Dat was al zo geweest voordat hij zelfs maar kon praten,

en ze had er nog steeds geen weerstand tegen, ook al probeerde ze dat niet te laten merken.

‘Denken jullie dat we de laatste regenbuien hebben gehad?’ vroeg ze, met een blik uit het raam.

‘Het zou kunnen dat we nog een paar buien krijgen.’ Joe tuurde uit het raam. ‘Soms denk je dat het voorbij is, maar komt er nog een portie. Maar het is een goed seizoen geweest. We mogen niet klagen. De ondergrondse reservoirs zitten vol. We hebben voldoende water voor het droge seizoen.’

‘Waar is Katie?’ vroeg Ben aan zijn moeder.

‘Geen idee, Ben,’ antwoordde Sybil. ‘Ze is jóúw vrouw.’ Haar zoon was drieëntwintig, oud genoeg om niet lui te zijn. Alhoewel ze een moederlijke impuls had alles te regelen, was hij een volwassen man.

‘Ja, maar jullie waren hier.’ Weer die glimlach.

‘Nee, ik was hier,’ zei Sybil.

‘Oké,’ zei Ben. Hij kwam gelaten overeind. ‘Ik ga haar wel halen.’

‘Doe dat,’ zei Sybil. Ze draaide zich om naar het brood dat naast het fornuis lag en pakte het mes, zodat ze kon beginnen de vele boterhammen te snijden die ze alleen al voor dit ontbijt nodig zou hebben.

‘Ka-aaate!’ riep Ben, terwijl hij door het huis liep. Sybil keek met opgetrokken wenkbrauwen om naar Joe. Alleen hij wist hoe het was om je aan Ben te ergeren en evengoed van hem te houden.

Joe glimlachte. ‘Zal ik een kopje thee voor je inschenken, schat?’ vroeg hij. Sybil knikte.

‘Dank je,’ zei ze.

Op Fairvale was een nieuwe dag begonnen.

2

Sallyanne zat in de stilstaande auto. Ze draaide haar trouwring om en om rond haar vinger en voelde de hitte van de zon door het zijraampje, terwijl het nog geen tien uur was.

De auto was vrijwel nieuw. Niet dat ze hem daarom mooi vond. Haar man had hem gekozen, maar gebruikte hem zelden. Mick had een pick-up voor zijn werk en reed daar in het weekend ook mee. Sallyanne had liever een klein japannertje gehad in plaats van de roestbruine Kingswood-stationcar, bouwjaar 1976, die zo breed voelde als een vrachtwagen en zo heet was als een oven.

Ze zuchtte en bleef haar ring rond haar vinger draaien. Ze wist niet waarom ze dat deed als ze zenuwachtig was; hij zag er immers van alle kanten hetzelfde uit.

Het was een platina ring. Platina, had haar moeder ooit tegen haar gezegd, was meer waard dan goud. Dat was jaren geleden geweest, want haar moeder was al heel lang dood, maar alles wat haar moeder haar had verteld, had ze onthouden. En ze was niets vergeten van wat haar moeder altijd had gedaan.

Sallyanne herinnerde zich dat ze een keer uit school was gekomen en haar moeder hoorde hinniken – ja, hinniken – van het lachen, samen met een paar andere vrouwen met wie ze in hun kleine woonkamer zat. Ze dronken thee uit haar moeders mooie kopjes, en er stonden halfvolle schaalpjes met Arnott's koekjes, citroenwafeltjes, boterkoekjes en krentenkoekjes. Haar moeder had lacherig 'dag, lieverd, het zijn de dames van de CWA maar' gezegd en verder geen aandacht aan haar besteed.

Er waren geen andere bijeenkomsten van de Country Women's Association bij hen thuis geweest, maar haar moeder was tot haar dood lid van de vereniging gebleven. Sallyanne had altijd gedacht dat het een

vereniging was voor oudere vrouwen die over hun kleinkinderen wilden praten, maar zo oud was haar moeder niet geweest. Niet veel ouder dan Sallyanne nu.

Ze schrok op toen er iemand claxonneerde, keek om zich heen en zag een vrouw naar iemand wuiven. Ze deed dat op dezelfde manier als haar dochter Gretel vanochtend: alleen met haar vingertjes, terwijl ze op een lok haar had gezogen, een nieuwe gewoonte die Sallyanne haar snel moest afleren.

Ze had Gretel achtergelaten bij Micks moeder, die een weinig enthousiaste maar wel betrouwbare oppas was. Colleen had het nooit leuk gevonden als ze op Gretels broers, Tim en Billy, moest passen. Ze vond dat jongens *lastig waren* en *vermoeiend*, Sally, zo *vermoeiend*. Ze was gelukkig iets bijgetrokken toen Gretel was geboren. Maar, dacht Sallyanne, terwijl ze haar ring bleef draaien, ze had nooit geleerd haar schoondochter bij haar volle naam te noemen.

De jongens zaten nu op school en keken vast al uit naar het speeldkwartier. En hun moeder zat hier en gedroeg zich alsof het haar eigen eerste schooldag was.

Sinds Billy naar de kleuterschool was gegaan, had Sallyanne gezocht naar iets om haar dagen inhoud te geven. Nu ze alleen Gretel nog thuis had, was er geen enkele reden meer om zich alleen met het huishouden bezig te houden; ze moest proberen haar tijd beter te besteden. Toen ze in het plaatselijke sufferdje een advertentie over de eerstvolgende bijeenkomst van de CWA had gezien en had gelezen dat de club hoopte op nieuwe leden, had ze het nummer gebeld en stamelend gevraagd of ze mocht komen. Natuurlijk, had een vriendelijke vrouw geantwoord.

‘Je klinkt jong,’ had de vrouw gezegd. ‘We kunnen wel wat jong bloed gebruiken.’

Sallyanne was blij dat ze jong klonk, want de laatste tijd voelde ze zich zo oud. Haar lichaam was uitgeput van het baren en zogen van drie baby’s, en het bestieren van een huishouden van vijf personen. Vanochtend was het net zo gegaan als altijd: ze was vroeg opgestaan om voor Mick thee te zetten en brood te roosteren; niet dat ze daar ooit een bedankje voor kreeg, alleen een norske blik. Hij dronk steeds meer en lachte steeds minder, en ze wist niet waarom; ze wist alleen dat hij

vond dat het haar schuld was dat hij er 's avonds behoefte aan had zes biertjes door zijn keel te gieten. En als hij dan 's ochtends katterig wakker werd, was dat natuurlijk ook haar schuld. Hij was altijd al lichtgeraakt geweest, ongedurig en ongeduldig, maar deze nieuwe ontwikkeling dreigde permanent te worden en dat beviel haar helemaal niet. De manier waarop hij naar haar keek, alsof ze een provocerende prooi was. Het beviel haar ook niet dat hij zo snauwde tegen de kinderen, wier enige zonde was dat ze jong waren.

Ze probeerde er het beste van te maken: ze deed opgewekt tegen de kinderen als die wakker werden en hongerig naar de keuken kwamen. Ze maakte lunchpakketjes voor de jongens, controleerde of hun schoenen gepoetst waren, en gaf antwoord op Gretels eindeloos herhaalde vragen over waarom hondjes blaften en de bomen groen waren. Het was uitputtend en ze had voortdurend het gevoel dat er voor haarzelf niets overbleef. Geen tijd, geen energie, geen zin.

Ze moest er iets aan doen. Ze was pas vierendertig, veel te jong om het op te geven. Om niet meer van het leven te genieten.

Ze besloot langs de hoofdingang van het gebouw in de hoofdstraat te rijden. Ze had voor de deur kunnen parkeren, maar kreeg zo'n benauwd gevoel, dat ze doorreed naar First Street om aan de achterkant van het gebouw te parkeren. Daar kon ze wachten zonder zich zo opgelaten te voelen.

Nu zag ze dat er ook aan de achterkant een ingang was. Twee vrouwen liepen lachend langs haar auto. Ze hadden het korte kapsel dat in dit warme land zo praktisch was en droegen de mouwloze jurken die eveneens raadzaam waren, maar als Sallyanne het goed zag, hadden ze wel nylons aan. Ze keek naar haar eigen katoenen jurk en blote benen. Werd ze geacht kousen te dragen? Was dat de gewoonte bij de dames van de CWA? Zelfs in dit deel van het land, waar het altijd zo warm was dat mensen in de warme bronnen gingen zitten – poelen waarin het water een temperatuur van achtendertig graden had – omdat dat nog altijd beter was dan op het droge te blijven?

Aan de kousen kon ze nu niets meer doen, behalve hopen dat het niemand zou opvallen. Misschien was deze jurk ook niet zo'n goede keuze geweest: haar buik, slap nadat er drie baby's in waren gegroeid, deed de stof opbollen. Als ze een jurk had aangetrokken met een be-

tere snit, en als ze niet zo dol zou zijn op koekjes en cake, zou ze er minder mollig hebben uitgezien. Die andere vrouwen zagen er niet mollig uit. Ze zagen eruit alsof ze elke dag in de buitenlucht aan sport deden: sterk, gebruind en vrolijk. Sallyanne was nooit een vrolijk type geweest.

Misselijk van onzekerheid over hoe het zou gaan als ze eenmaal binnen was, deed Sallyanne het piepende portier open en zette haar voet op het asfalt. Ze streek haar sluike blonde haar achter haar oren, likte aan haar lippen en zond een stille smeekbede naar haar moeder om haar kracht te geven toen ze uitstapte en het portier met een flinke klap dichtgooidde, wat de enige manier was om hem dicht te krijgen. Ze probeerde eraan te denken rechtop te lopen toen ze het armetierige gras overstak, aarzelend de hordeur opende en uitkwam in een zaaltje dat kleiner was dan ze had verwacht.

Sallyanne schatte dat er ongeveer twintig vrouwen waren – al was ze nooit erg goed geweest in schattingen. Ze stonden in groepjes te praten, en waren allemaal ouder dan zijzelf, zij het dat sommigen niet erg veel ouder leken. Ze waren gekleed in jurken met onopvallende patronen en hadden hun forse handtassen op of naast de tafel gezet die midden in het zaaltje stond.

Ze hadden bijna allemaal kort of halflang haar, waardoor Sallyanne zich onaangenaam bewust werd van haar eigen lange lokken. Ze wilde zich al jaren laten kortwieken, maar Mick was erop tegen. Ze zag eruit als Rapunzel, zei hij, en er waren dagen dat Sallyanne zich ook zo voelde.

Sallyanne merkt opeens dat een niet al te lange vrouw van middelbare leeftijd nieuwsgierig naar haar keek. Ze wist zeker dat ze haar nog nooit eerder had gezien, want zo'n opvallend gezicht vergat je niet snel. Ze zag eruit als Ava Gardner, voordat die in handen van Frank Sinatra was gevallen. Ze had grijs haar dat ze heel kort had laten knippen en was heel anders gekleed dan de rest van het gezelschap: laarzen en een overhemd dat rond haar slanke taille in een lange broek met wijde pijpen was gestopt. Sallyanne had dergelijke overhemden alleen in cowboyfilms gezien, waar ze altijd alleen maar door mannen werden gedragen. Een grote, zilveren gesp sierde haar broekriem. Ze zag eruit alsof ze zo dadelijk aan de slag moest op een veehouderij, wat zou

betekenen dat ze niet in de stad woonde. Sallyanne wist trouwens zeker dat ze haar anders wel eerder zou hebben gezien – ze kende hier vrijwel iedereen van gezicht. Dat kreeg je als je je hele leven in dezelfde stad woonde.

‘Hallo. Ben jij Sallyanne Morris?’ vroeg de vrouw.

‘Ja,’ antwoordde Sallyanne behoedzaam. ‘Hoe weet u dat?’

De vrouw glimlachte raadselachtig. ‘Ik ben Sybil Baxter. Van Fairvale.’

Sallyanne wist waar Fairvale was. Dat wist iedereen hier. De familie Baxter woonde al zo lang op Fairvale dat niemand in de stad zich een tijd kon herinneren dat ze er niet waren geweest. Afgezien van de plaatselijke Aboriginalstam, maar daar had niemand het ooit over.

‘En je wilt lid worden van de vereniging?’ Sybils glimlach verbreedde zich.

Sallyanne knikte en blies haar adem uit. Ze had zich nu pas gerealiseerd dat ze die had ingehouden.

‘Ik ben hier vandaag voor het eerst,’ zei ze, geheel overbodig.

Sybil knikte naar de vrouwen die rond de tafel gingen zitten die was overladen met koppen en schotels en schalen met lekkers. ‘Zullen we dan maar?’

Sallyanne ontspande zich iets.

‘Waarom wil je bij de club?’ vroeg Sybil, langzaam lopend.

Omdat ik behoefte heb aan nieuwe vriendinnen, zei Sallyanne bijna, maar ze beseftte net op tijd hoe dat zou klinken. ‘Ik heb gehoord dat u soms over boeken praat,’ zei ze in plaats daarvan en ze werd beloond met een blik van verrukking op Sybils gezicht.

‘Hou je van lezen?’ vroeg Sybil. Ze bleef staan voordat ze bij de tafel waren.

Sallyanne knikte nadrukkelijk. ‘Ik ben er dol op,’ zei ze. ‘Ik kan helemaal in een boek opgaan. Want dan...’

Ze beet op haar lip. Het zou klinken alsof ze niet goed bij haar hoofd was als ze tegen deze vrouw zei dat ze van boeken hield omdat die haar in staat stelden in andere werelden te leven, ver van de stoffige, warme stad waar ze was opgegroeid. In boeken kon ze in London, of op Kreta of in New York City wonen; ze kon zich in de achttiende eeuw wanen of in het Egypte van de oudheid. Uit boeken kon ze leren hoe je je als

een lady diende te gedragen, hoe het voelde om een grote liefde te ervaren, en dat je 'larie!' kon zeggen als je eigenlijk wilde zeggen dat iemand onzin uitkraamde. Niet dat Sallyanne ooit 'larie' zei. Ze had het als tiener een keer gedaan, en toen hadden haar vriendinnen haar daar een week mee geplaagd.

De onderzoekende blik waarmee Sybil naar haar keek, vertelde haar dat haar gedachten weer eens midden in een gesprek waren afgedwaald. Haar moeder zei altijd dat ze 'in dromenland' verkeerde, maar dat vond ze zelf niet. Dromen haalden het niet bij boeken.

'Sorry,' zei ze zachtjes.

'Waarvoor?' Sybil keek nu geamuseerd.

'Dat ik in gedachten verzonken raakte.'

'Daar hoeft je je niet voor te verontschuldigen.' Sybil glimlachte vriendelijk en Sallyanne voelde iets wat ze zich herinnerde uit haar eerste schooldagen: de behoefte aan vriendschap.

'Je bent dus in Katherine opgegroeid?' vroeg Sybil, op een toon die aangaf dat ze dat al wist.

'Ja. Geboren en getogen.' Sallyanne vertrok haar gezicht. 'Het klinkt saai als ik het zo zeg.'

'Helemaal niet,' zei Sybil. 'Het is een mooie stad. Ik wou dat ik hier vaker kon komen.'

'En u, mevrouw Baxter?' Sallyanne vermoedde dat ze uit een verre stad kwam. Sybils houding liet zien dat ze haar plaats in de wereld kende en zich daar op haar gemak voelde. Dergelijk zelfvertrouwen kreeg je niet als je opgroeide in een provinciestedje – je hoefde deze zaal maar rond te kijken en de licht afhangende schouders en eerbiedige houding van de vrouwen te zien, zelfs van die sportief ogende types, om dat te kunnen zien. Ieder van deze vrouwen, die toch moeders en echtgenotes waren, stond erbij alsof ze zich ergens voor diende te verontschuldigen.

'Zeg maar gewoon Sybil, hoor. Ik kom uit Sydney.'

'Daar zou ik zo graag eens naartoe gaan,' zei Sallyanne. 'Sommige van mijn lievelingsboeken spelen zich daar af.'

'Ja? Welke?'

'Nou, bijvoorbeeld *De harp in het zuiden*. Ik –'

'Sybil!'

Een kleine, brede vrouw met een strak permanent wuifde naar hen. Sallyanne vond het jammer dat er nu al een einde kwam aan haar gesprek met Sybil Baxter.

Sybil verontschuldigde zich en raakte haar arm aan.

‘Kom, dan stel ik je voor aan Peg,’ zei ze, terwijl ze terugwuifde. ‘En... ik heb een idee.’

Sallyanne fronste haar wenkbrauwen.

‘Het heeft met boeken te maken,’ zei Sybil. ‘Is het goed als ik je opbel?’

‘Zal ik je dan mijn nummer geven?’ vroeg Sallyanne, die nauwelijks durfde te hopen dat je zo makkelijk vrienden maakte.

‘Dat is niet nodig. Ik laat me wel door de centrale doorverbinden.’ Sybil gaf haar een kneepje in de arm. ‘Kom. Met Peg kun je altijd lachen.’

Misschien was het inderdaad zo makkelijk. Of misschien had Sybil medelijden met haar. In elk geval liet Sallyanne zich door Sybil meenemen naar de rest van de leden van de CWA.

Lees verder in: *De leesclub aan het einde van de wereld*

Eerste druk februari 2019

Oorspronkelijke titel *The Inaugural Meeting of the Fairvale Ladies Book Club*
Originally published in Australia and New Zealand in 2017 by Hachette Australia, an
imprint of Hachette Australia Pty Ltd. This edition is published by arrangement with Little,
Brown Book Group, London.

Copyright © 2017 Sophie Green

The moral right of Sophie Green to be identified as the author of this work has been
asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2019 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Els Franci-Ekeler

Omslagontwerp en -illustraties Marry van Baar, gebaseerd op een ontwerp van Christabella
Designs

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN 978 90 261 4491 2

ISBN e-book 978 90 261 4492 9

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze
met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is
daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot
bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande –
overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door
geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.